

den heller ikke var fremkommelig, er det ret naturligt, at man undersøger, om ikke andre Veje ere til at betræde.

Ogsaa den nuværende Regering har jo forsøgt at løse Spørgsmaalet. Den nuværende højtærede Konseilspræsident sagde i Samlingen 1905—06 i den Periode, da han stod ret skeptisk overfor den daværende Konseilspræsident, det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing — han udtalte sig den Gang næsten altid lidt spydigt overfor det ærede Medlems Politik —, da Forslaget om Grundlovsændringen var fremme, nogle Ord, som havde en vis spydig Klang, at han gik ud fra, „at den højtærede Konseilspræsident vil søge at fremme en Løsning af Sagen med al mulig Kraft, at han ikke vil lade noget rimeligt og konstitutionelt Middel uforsøgt til at faa en saadan Løsning fremmet“. Og han fortsatte saa med en Forøgelse af sin Spydighed om det Paaskud, som den daværende Konseilspræsident havde skuddet frem, og som dannede en i alt Fald formel Hindring for Sagens videre Fortsættelse, at det virkelig kun var et Paaskud. Thi den højtærede nuværende Konseilspræsident tilføjede: „Lad mig i Forbindelse hermed sige, at jeg ikke er i Stand til at se — i den Henseende er jeg uenig med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerby) —, at Sagen i Længden skulde kunne strande paa det, som den foreløbig er standset paa i Landstinget, thi det er ikke tænkeligt, at Regeringens Opfattelse af og dens Standpunkt til et stort konstitutionelt Principspørgsmaal, der ikke kan afgøres efter en Lejlighedsbetragtning, altsaa efter den foreliggende Situation, men som er et stort Principspørgsmaal af blivende Betydning, i Længden kan blive ved at staa uklart. Det kan jeg ikke ret vel tænke mig“.

Saaledes sagde den højtærede nuværende Konseilspræsident i en Periode, da han beredte sig til at træde i Opposition til det nuværende ærede Medlem fra Ringkøbing. Men i samme Øjeblik, som den højtærede Konseilspræsident overtog den Plads, det ærede Medlem fra Ringkøbing havde i Regeringen, traadte han ganske ind i dette ærede Medlems Rolle og sagde oppe i Landstinget nøjagtig det samme som han om dette store, konstitutionelle Principspørgsmaal, der ikke kunde afgøres ud fra en Lejlighedsbetragtning, men maatte løses. Sagen standsede nøjagtig paa samme Maade for den nuværende højtærede Konseilspræsident, som den den Gang standsede for den tidligere.

Regeringerne have altsaa ikke vist nogen overmaade stor Interesse for Sagen, og dette godtgjordes yderligere derved, at medens det ærede Medlem fra Ringkøbing bebudede at ville løse Sagen — det var i Maj 1908, at det ærede Medlem fra Ringkøbing bebudede, at Forslag om en Valgkredsordning vilde komme til at foreligge for den kommende Rigsdag —, optog den højtærede nuværende Konseilspræsident ikke denne Tanke, som dog formodentlig var støttet derved, at der har ligget Materiale færdigt eller omtrent færdigt — saaledes lød det ærede Medlems Udtalelser den Gang, og man maatte gaa ud derfra —, men han gik til de omtalte Underhaandsforsøg, og derefter slog han ind paa den Vej, hvorpaa Sagen en Gang var strandet.

Men bortset fra, at Regeringerne have vist svigtende Interesse for denne Sag, forekommer det mig, at der er endnu en begrundet Anledning til, at Folketinget tager denne Sag i sin Haand, og det er den, at der jo saa at sige for Øjeblikket ingen Regering er. Formelt sidder ganske vist den højtærede Konseilspræsident derovre paa sin Plads endnu, men jeg ved ikke, om man kan betragte ham som Chef for en Regering, ikke blot fordi Medlemmerne af Ministeriet i det Spørgsmaal, Regeringen overhovedet beskæftiger sig med, ere saa uenige, at en af Ministrene af den Grund allerede har begæret og har faaet sin Afsked som Minister — men selvfølgelig fremdeles sidder derovre —, men ogsaa fordi Regeringens Stilling overhovedet er saadan, at enhver kan sige sig selv, at den svæver i Luften. Jeg tror, det er en rigtig Opfattelse, naar man gaar ud fra, at den nuværende Regering væsentlig har een Opgave, nemlig at repræsentere i den kommende „franske Uge“. Naar de franske Parlamentarikere komme hertil, maa man jo have en Regering, og til at repræsentere ved denne Uge vil jeg tro, at det nuværende Ministerium er særdeles vel egnet.

Derfor var de Bemærkninger, som den højtærede Indenrigsminister i Gaar fremsatte, lidt besynderlige. Han syntes at være forbauset over, at man fra Folketingets Side kunde tænke sig at tage denne Sag i sin Haand, og han sagde, at han havde ikke bedt om at faa Hjælp af Folketinget. Jeg har ikke forstaaet de ærede Forslagsstillere, som om de have bedt den højtærede Indenrigsminister om Bistand til at løse denne Sag, fordi jeg tror og gaar ud fra, at det ikke bliver den nuværende højtærede Indenrigsmini-